

aufhören.

6197/1

In der zweiten musikalischen Morgenstunde der Fichte-
hochschule, die wiederum ausschließlich Beethoven gewidmet war, zeigte
sich das Gengel-Quartett von seiner besten Seite. Unnütz, eines
von den vier gespielten Quartetten herauszugreifen. In der Präzision des
Zusammenspiels dieser vier Herren, in der kristallinen Reinheit des ihm
ganz eigentümlichen schimmernden Klanges, in der Abwägung der Dynamik,
gehört diese Quartettvereinigung mit zu den besten, die wir über-
haupt besitzen.

Leipzig. Neueste Nachrichten.

Musikal. Morgenstunden: Beethovens Streichquartette

ausgeführt vom Genzel-Quartett.

1. Streichquartett op. 18, Nr. 1 F-dur	2. Streichquartett op. 18, Nr. 3 D-dur
" op. 59, Nr. 2 E-moll	" op. 59, Nr. 3 E-dur
" op. 127 Es-dur	" op. 130 B-dur
3. Streichquartett op. 18, Nr. 4 E-moll	4. Streichquartett op. 18, Nr. 6 B-dur
" op. 18, Nr. 2 G-dur	" op. 59, Nr. 1 F-dur
" op. 95 F-moll	" op. 132 A-moll
" op. 135 F-dur	
5. Streichquartett op. 18, Nr. 5 A-dur	
" op. 74 Es-dur	
" op. 131 Eis-moll	

Sonntags, 11—12.30 Uhr im Kaufhausaal, Kupfergasse am 22. und 29. Januar, 19. Februar, 5. und 12. März.

Leipzig.

6172/3

Jg. Die musikalischen Morgenstunden der Fichte-
hochschule bringen in fünf Konzerten sämtliche
Beethovensche Streichquartette zu Gehör. Das
Grenz-Quartett, das die Aufführung über-
nommen hat, vollbringt damit eine bedeutungs-
volle künstlerische Tat. Wir hörten im dritten
Konzert (im Kaufhaus) das C-Moll- und das
G-Dur-Quartett aus Op. 18, ferner Op. 95
(F-Moll) und Op. 135 (F-Dur), also Werke aus
Beethovens verschiedenen Schaffensperioden. Die
technisch und musikalisch einwandfreie Wiedergabe
ließ in unzweideutiger Art erkennen, wie sehr sich
diese strebsame Quartettvereinigung in die Welt
der Klassik und besonders Beethovens einge-
lebt hat.

Abendpost 20.2.33.

Leipz. Tagesztg. 24. 2. 33.

Kleines Kunstmerkblatt

Musikalische Morgenstunde des Genzel-Quartetts. In fünf Sonntagvormittagskonzerten der Fichte-Hochschule, deren drittes wir hiermit besprechen, werden sämtliche Streichquartette von Ludwig van Beethoven gruppenweise zu Gehör gebracht. Jede einzelne Folge bringt jeweils ein Quartett aus den Beethoven kennzeichnenden frühen, mittleren und letzten Schaffensperioden. — Diesmal spielte das Genzel-Quartett Nr. 2 und 4 von Op. 18 (in G-Dur und C-Moll), sowie Op. 95 in F-Moll und eines der „letzten“, Op. 135 in F-Dur. Mit der glatten Bewältigung der nicht zu unterschätzenden Gesamtaufgabe bringt sich die jugendliche Quartettvereinigung einen gewaltigen Schritt vorwärts. Franz Genzel, der begabte Führer, Georg Hanstedt, ein zuverlässiger „Zweiter“, der ganz vortreffliche Bratschist Arnold Mack und Frik Wawrowsky als geschätzter Cellist leisten saubere Arbeit. Sie gehen mit der ganzen Frische und gewinnendem Drausgängertum an ihr Werk. Anfangs noch ein wenig suchend, spielten sie sich im Laufe dieser Morgenstunde sicher zueinander. Der Höhepunkt der Leistung lag in dem vorbildlich musizierten „Quartett serio“ (Op. 95) — ein rechter Beethoven! — Das Verdienst der Fichte-Hochschule und seiner musikalischen Bildungsarbeit kommt in der Veranstaltung dieses Beethoven-Zyklus' zu besonders beachtenswerter Geltung. Wir werden uns bei nächster Gelegenheit eingehender damit beschäftigen. Wir verweisen schon heute auf die beiden letzten Vormittage am 5. und 12. März in der „Alten Börse“

CITAT | HORIZONS

DE L'ESCRITOR
probable-

VIDA CULTURAL

ELS QUARTETS DE CORDA DE BEETHOVEN

Gràcies a l'Associació de Música «da Camera», de Barcelona, els aficionats barcelonins podran tornar a sentir, aquests dies, els setze Quartets de corda, de Beethoven. I aquest cop, les dites admirables produccions seran executades al Palau de la Música i al Casal del Meige. Executants: «Quartet Genzel», de Leipzig. El moment és, doncs, oportuníssim, per a parlar una mica del que són i del que representen els Quartets per a instruments de corda, de Beethoven.

I d'antuvi, una afirmació: els Quartets de corda, de Beethoven, represen-

ten un dels fets més importants, més sorprenents, més genials, del món (certament vast!), de l'art dels sons. Són, tal volta, l'obra mestra, íntima, del gran Sdro. I hom resta astorat, embadalit, en veure el que l'autor de la Missa en re major aconsegueix fer, solament amb quatre febles instruments.

Amb els seus darrers Quartets, Beethoven eixamplà, en veritat, els límits de la música. I des del punt d'albir de l'expressió, ningú no ha anat, mitjançant sons, més enllà que Beethoven. Més direm, encara: ningú no l'ha igualat. I algú ha dit, amb justesa (referint-se als darrers Quartets de Beethoven), que el gran artista crea més música amb quatre instruments, que altres grans mestres amb una orquestra de cent músics!

Els Quartets de Beethoven apareixen, realment, plètòrics de vida, d'expressió. Heus ací el triomf (triomf esclatant!), de la música subjectiva.

Avui que tan es parla (en tractar-se de l'art dels sons), de suprimir l'expressió; avui que hom vol fugir (s'escriu!) de tot el que recordi l'home (amb els seus dalters, amb la seva «vida»), els Quartets de Beethoven poden semblar, no és veritat? quelcom ja... «démodé». Però no ho són, no, de passats de moda, car representen, precisament, un dels encerts de la música (de la música de tots els temps), un dels miracles (ens atrevim a dir), que han eixit de les mans d'un home, d'un artista.

I en aguditzar l'expressió, en fer cantar, xisclar els instruments del Quartet, en crear noves formes, no fou solament el «músic» que progressa, que canvia (en tractar-se de Beethoven): fou l'home.

Oh! el bell exemple!

I que minúscul, que ridícul apareix, de sobte, el concepte que algú es forma avui de l'art dels sons i fins de l'Art (amb majúscula!), si hom el compara amb el concepte que se'n formava l'autor d'aquella admirable, impressionant «Canzona di ringraziamento offerta alla divinità da un guarito», que forma part del quinze Quartet, en la menor.

Des de que el rus W. de Lenz publicà el seu llibre (en llengua francesa): Beethoven et ses trois styles (era, això, l'any 1854), gairebé tot hom ha acceptat l'esmentada classificació. I d'Indy ha qualificat, encertadament, el primer estil de Beethoven, de període d'«imitació», el segon, de «transició», i el tercer de «reflexió».

Els Quartets de corda, de Beethoven, contenen exemples vius, perfectes, dels tres estils de Beethoven. Els is primers Quartets, op. 18, són encara una imitació dels Quartets de Haydn i de Mozart; els tres Quartets op. 59 i els Quartets op. 74 i op. 95, pertanyen al segon estil; i els Quartets op. 127, 130, 131, 132 i 135, representen, de faiso admirable, el tercer estil, l'estil ja «personal», de l'autor de la «Novena».

Ah! si, els setze Quartets de Beethoven són un dels fets més importants, més sorprenents, més genials del món de l'art dels sons. I els darrers representen, a més a més, el triomf de l'art per damunt de tot íntim, confidencial. «expressiu». Representen els cims capdals de l'expressió mitjançant sons. Són sens dubte, les produccions més formament, més clarament subjectives que han estat creades.

F. LLUÏAL